

gets elementer, men derimod en støtte til hovedarkitekturen i lovforslaget, som også er en forbedring af det eksisterende lovgrundlag.

Samtidig undrer vi os over, at regeringen opretholder den eksisterende lovgivning for øvrige koncessionshavere, som man selv under lovbehandling har betegnet som åben for skattebetænkning og med mulighed for skattebegrundede investeringer for at undgå den tilsigtede kulbrinteskate. Det forekommer at være i direkte modstrid med statsministerens løfte om, at skattehuller skal lukkes og lukkes med det samme.

Socialdemokratiet vil stemme for lovforslag nr. L 48 – undergrundsloven.

Socialdemokratiet har fra starten argumenteret for en samlet aftale med A. P. Møller – Mærsk A/S, som indeholder såvel en forlængelse af bevillingen som en højere statslig andel af gevinsterne fra den danske undergrund allerede fra 2004. Socialdemokratiets kritikpunkter knytter sig således ikke til forlængelsen af bevillingen, men til en række af de elementer – især kompensationsbestemmelsen – som vi tager stilling til ved afstemningen om B 7.

Det Radikale Venstres og Kristendemokraternes medlemmer af udvalget støtter den indgåede aftale med A.P. Møller – Mærsk og dermed såvel beslutningsforslag nr. B 7 som lovforslag nr. L 48 og L 62.

Olien i den danske del af Nordsøen er bundet i kalken i mikroskopske partikler, som det kræver stadig større investeringer og stadig mere avanceret teknologi at udvinde. Det er derfor af afgørende samfundsøkonomisk betydning at få en langsigtet og frivillig aftale, så man undgår en u hensigtsmæssig udnyttelse af olien frem til 2012. Langt den største del af værdierne i Nordsøen indhentes i perioden frem til 2012. Derfor har staten også en stor interesse i at få en aftale nu, så staten kan få en større andel af overskuddet under den nuværende koncession.

Det Radikale Venstre og Kristendemokraterne baserer deres ja på de forudsætninger, som er fremlagt af den danske regering i forbindelse med behandlingen af de tre forslag, herunder en beregnet andel af overskuddet på 57 pct. til staten frem til 2012 og 67 pct. efter 2012. Hvis disse forudsætninger måtte ændre sig afgørende, agter Det Radikale Venstre og Kristendemokraterne at benytte de muligheder, som aftalen indeholder, til at genforhandle aftalen.

Det Radikale Venstres medlem af udvalget noterer sig i øvrigt, at alle partier og alle eksperter er enige om, at produktionen af olie i den danske del af Nordsøen vil toppe inden for en kort årrække. På den baggrund agter Det Radikale Venstre i starten af 2004 at fremsætte et beslutningsforslag for Folketinget om nedsættelse af en national kommission til belysning af de konsekvenser, et fald af olieproduktionen vil få for Danmark, og til at fremkomme med anbefalinger til, hvordan Danmark kan opretholde sin forsyningssikkerhed gennem andre vedvarende energikilder og sikre en sund økonomi, når olieproduktionen i den danske del af Nordsøen falder.

Et *mindretal* i udvalget (SF) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling. Mindretallet vil stemme for ændringsforslag nr. 1 og hverken for eller imod ændringsforslag nr. 2-6.

Socialistisk Folkeparti konstaterer, at lovforslaget er et led i den aftale, regeringen har indgået med Mærsk Olie og Gas. SF finder aftalen uacceptabel og vil derfor også stemme imod det foreliggende lovforslag.

Det er i sig selv en helt unik situation, som illustrerer, hvordan regeringen ligger på maven for de største danske virksomheder, at man vælger at forhandle med én konkret skatteyder om dennes skattebetaling. Det drejer sig oven i købet om en skattebetaling, der stammer fra vores fælles undergrund.

Produktionen i Nordsøen adskiller sig fra de fleste øvrige danske virksomheder ved, at omdrejningspunktet for produktionen er vores fælles ressourcer, endda den danske stats og det danske folks vel nok største økonomiske aktiv. Derfor er det – som påpeget af bl.a. vismændene – kun ganske rimeligt, at fællesskabet får en rimelig del af indtægterne fra produktionen. I Norge har man f.eks. valgt en andel – »government take« – på over 90 pct., mens den danske regerings ambitionsniveau har været markant lavere.

Ikke alene har den danske regering lavet en dårlig aftale, der giver det danske folks ejendom væk for en meget ringe pris. Aftalen binder også adskillige fremtidige generationer og Folketing til at afstå fra enhver ændring, der er til ugunst for koncessionshaverne, uanset hvordan indtjening, teknologi, oliepriser m.v. ændrer sig i de kommende 39 år.

Aftalens kompensationsklausul forhindrer også fremtidige Folketing i at rette op på eventu-